

in z vsem srcem dá onemu, ki je tega vreden. In njeno najostrejše orožje, ki seka skeleče rane, je ta njen dar, pa' naj je darovan tako ali tako. Če te je razočaral, si sam kriv, ker si pozabil, da je ljubezen prav za prav samo kratko premirje v srditem boju med nasilnim samcem in zvito samico... Najboljša žena pa moža vsaj sedemkrat na dan goljufa —.»

«In vendar —! Vsaj razodela naj bi mi bila, da ne bi bil iskal in blodil v zmoti!»

«O, pesnik v nadzemskih višavah, kaj se še ne vrneš na trdna zemeljska tla? — Torej odpela in slekla naj bi se bila pred tvojo samoljubno sebičnostjo in si skesano potresla pepela na svojo grešno glavo? Katêra ženska bi storila to in priznala brez nujne potrebe svoje skeleče in nezaceljive rane iz prestanega boja z neobzirnimi in divjimi moškimi?»

S takimi trpkimi mislimi je obupno ubijal še zadnje medle iskricice spomina na lepo Marijo, ker ji ni mogel odpustiti, da ga je prevarala v njegovi lepi veri. (Dalje prihodnjič.)

FRANJO ROŠ:

BESEDA.

Pred okenci solnce še boža brajde rahlo
s poslednjim zlatom, ki skoro bo v mrak usahlo.
Sedimo v izbi. Pred mamico skrivaš lice,
bojiš se razodetja sladke resnice,
vse skritev tvoje mladosti solnčno zatišje.
Gostejše so sence v izbi, tišje in višje
in v brajdah je mrak, zasenčil nam je lica.
Že vino pretežko je, lahka je govorica
in jasna beseda. Kozarci pojo, kot še niso
in tebi vzblestele v sijaju vročem oči so.

Ne dosti jasno!

